

Arrest

nr. 237 355 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 september 2018 België binnen met een vervallen paspoort en verzoekt op 23 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 8 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Barquisimeto in de staat Lara. De laatste tien jaar voor uw vertrek woonde u in de gemeente Pena in de staat Jaracuy.

In de loop van het jaar 2017 werd er drie keer in uw wagen ingebroken. In juni van dit jaar werd de vader van uw zoon, met wie u een tuinbouwbedrijf heeft in Venezuela, het slachtoffer van een ontvoering door criminelen, die uit waren op zijn geld. Na een paar uur dumpten ze hem en gingen er met zijn camionette, die op naam stond van jullie bedrijf, vandoor. De vader van uw zoon wendde zich hierop tot u voor hulp. Enkele uren later kreeg hij, toen hij bij u was, telefoon van de GAES, een politiedienst die optreedt tegen ontvoering en afpersing, die het voertuig blijkbaar hadden onderschept en in beslag genomen. Toen u zich met de vader van uw zoon tot deze dienst wendde, eisten zij echter een betaling alvorens ze het voertuig aan jullie zouden vrijgeven. Jullie gingen hier niet mee akkoord. Uiteindelijk kregen jullie het voertuig mee naar huis, zonder er voor te moeten betalen.

Op 3 december 2017 werd uw zoon, G. A. T. R. (...), het slachtoffer van een overval toen hij met zijn grootvader inkopen aan het doen was. Na dit voorval besloot u dat u en uw zoon Venezuela moesten verlaten. Het duurde echter nog geruime tijd alvorens jullie paspoorten in orde waren. Uiteindelijk konden jullie Venezuela verlaten op 25 september 2018. De volgende dag, op 26 september 2018, kwamen u en uw zoon in België aan. Op 23 oktober diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon, uw rijbewijs, vliegtuigtickets, documenten in verband met de verlanging van uw paspoorten, een uittreksel van het strafregister, de gelegaliseerde geboorteaktes van u en uw zoon, uw diploma, een opleidingsdocument van uw zoon en een volmacht van de vader van uw zoon voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de overvallen en diefstallen waarvan uzelf, uw ex-partner en uw zoon het slachtoffer waren, dient immers te worden opgemerkt dat er uit uw verklaringen op geen enkele manier kan worden afgeleid dat jullie bij deze incidenten werden gevisieerd omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geïnformeerd naar de motieven van de belagers van u, uw zoon en diens vader stelde u immers dat uw zoon louter een toevallig slachtoffer was van zijn overvaller (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder CGVS), p. 9 en 10). U voegde hieraan toe dat hij gewoon de pech had dat hij daar op dat moment was. Gevraagd naar de incidenten waarbij u zelf het slachtoffer was van dieven stelde u eveneens dat deze gebeurtenissen niet naar u of uw familie waren gericht (zie CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat jullie bij deze gebeurtenissen werden gevisieerd omwille van jullie nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging of jullie toebehoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van een van deze redenen niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Venezolaanse overheden. U verklaarde hierover dat er, naast het feit dat een procedure om een klacht neer te leggen bij de autoriteiten lang duurt en er met de klachten niets gedaan wordt, geen redenen waren waarom u geen klacht ging neerleggen (zie CGVS, p. 10). Bijgevolg kan er basis van deze feiten niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder moet er worden vastgesteld dat de door u aangehaalde ontvoering, de overvallen en inbraken niet als voldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er drie keer in uw wagen werd ingebroken, dat uw zoon samen met zijn vader gedurende enkele uren werd meegenomen door criminelen die uit waren op het geld van de vader van uw zoon en het overvallen van uw zoon en zijn grootvader kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten -de paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon, uw rijbewijs, vliegtuigtickets, documenten in verband met de verlenging van uw paspoorten, een uittreksel van het strafregister, de gelegaliseerde geboorteaktes van u en uw zoon, uw diploma, een opleidingsdocument van uw zoon en een volmacht van de vader van uw zoon- kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten houden immers enkel verband met uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Voor het overige bevatten ze geen informatie over de door u opgesomde incidenten die tot uw vertrek uit Venezuela hebben geleid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 2, *sub e*, van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens meent verzoekster dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij's vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006 Dat artikel 48/2 van voormelde Wet stelt dat 'Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden'

Dat artikel 48/3 uiteenzet onder welke voorwaarden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend;

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen. Hij vraagt uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, teneinde de weigering te verantwoorden, om gelegenheid in volheid van rechtsmacht te krijgen zich hierop te verdedigen.

De Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling, genomen door het Commissariaat-generaal CG/1820569 dd. 8 maart 2019 , kan Verzoekende partij het volgende opmerken:

Er wordt in de bestreden beslissing gesteld: "U verklaarde hierover dat er, naast het feit dat een procedure om een klacht neer te leggen bij de autoriteiten lang duurt en er met de klachten niets gedaan wordt, geen redenen waren waarom u geen klacht ging neerleggen (zie CGVS, p10). Bijgevolg kan er basis van deze feiten niet worden besloten tot het bestaan van een grondige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

Hier gaat het CGVS toch wat kort door de bocht. Uiteraard was dit wel de reden om geen klacht in te dienen. Mevrouw stelde zelf dat er met klachten niets wordt gedaan.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar nieuwsberichten en duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Het is onmogelijk thans nog het land te ontvluchten. De grenzen zijn gesloten.

De criminaliteit en de onveiligheid zijn uiterst verontrustend en maken van Venezuela een van de meest gevaarlijke landen ter wereld. De criminaliteit concentreert zich voornamelijk in de hoofdstad Caracas en in de grote steden.

De criminaliteit, soms gekoppeld aan drugshandel, neemt verschillende vormen aan, gaande van pickpocketing, overvallen, carjacking, homejacking, ontvoering, tot moord. Over het algemeen wordt een hoge mate van geweld gehanteerd (gebruik van steek- en vuurwapens). In de grote steden komen geregeld gewapende overvallen op voetgangers en stilstaande automobilisten voor. Het risico op ontvoering tegen losgeld is ook hoog.

In Venezuela zijn er protesten en plunderingen, mensen kunnen hun boodschappen niet langer betalen.

Maduro vaardigt maatregelen uit tegen internationale maffia. Ook om te beletten dat het geld in het buitenland wordt omgewisseld, blijven de grenzen met Brazilië en Colombia gesloten.

Agenten hebben verschillende arrestaties uitgevoerd in Maracaibo nadat een bankgebouw geplunderd werd. Jongemannen zwaaiden met hun bankbiljetten, terwijl ze slogans als "Onnuttig" scandeerden. Volgens de media waren er protesten en plunderingen in zes steden. 32 personen werden aangehouden.

Verwerende partij stelt dat haar problemen niet onder de conventie van Genève vallen. Doch zij is wel als een sociale groep te beschouwen. Zij is een alleenstaande moeder die niet kan rekenen op haar overheden voor bescherming tegen criminele bendes.

De politiediensten zijn corrupt en willen / en ook kunnen geen bescherming bieden tegen criminele bendes. Het is zelfs een realiteit aldaar dan men constant 'boetes' dient te betalen als beloning voor verzoek tot bescherming.

Zij heeft een hoger profiel als een normale burger daar zij welstellend was, alleenstaande moeder is..

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden wat de autoriteiten zullen doen als zij naar haar land dient terug te keren. Zij keerde bovendien de Chavistische regering de rug toe. Wat zijn de gevolgen van haar vlucht. Het CGVS statueert niets over het risico ingeval van terugkeer. Artikel 3 EVMR juncto de bepalingen inzake de vreemdelingenwet zijn hier wel degelijk van tel.

Dat overeenkomstig de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen zijn omkleed.

Dat inzake beslissingen van de Commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht beschikt, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris - generaal genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris - generaal de bestreden beslissing heeft gesteund;

Dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund;

Dat de verklaringen van een kandidaat - vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn;

Dat er essentieel dient te worden waargenomen dat Verzoekende partij tijdens zijn verhoor aan de Commissaris-generaal een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde.

De Verzoekende partij heeft derhalve voldaan aan de bewijslast.

Dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn.

Dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus niet afdoende gemotiveerd is.

In verband met de motivatie over de situatie in diens land van herkomst wens verzoeker het volgende op te merken:

Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht:

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Er is derhalve een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006

Dat artikel 48/4 bepaalt onder welke voorwaarden de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt;

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing.

In een land waar kinderen verkocht worden omdat de ouders niet kunnen in staan voor het leven riskeert men een onmenselijke behandeling.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoon dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier. Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Het is onmogelijk thans nog het land te ontvluchten. De grenzen zijn gesloten.

De criminaliteit en de onveiligheid zijn uiterst verontrustend en maken van Venezuela een van de meest gevaarlijke landen ter wereld.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden wat de autoriteiten zullen doen als zij naar haar land dient terug te keren. Zij keerde de Chavistische regering de rug toe. Het risico van onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 15, b) van de kwalificatierichtlijn) is hier niet vastgesteld.

De Raad dient bescherming te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev. Dr. é. tr. 1997, 88).

De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren.

Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden het rapport “*Venezuela 2017/2018*” van Amnesty International en het “*World Report 2019: Venezuela. Events of 2018*” van Human Rights Watch gevoegd (stuk 2).

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen van 20 mei 2019 voegt verwerende partij een kopie van de COI Focus “*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019.

2.2.3. Op 5 juni 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan recente informatie over de veiligheidssituatie in Colombia.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met de COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019 en de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, en van de rechten van verdediging, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling en dit rechtsbeginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 15, *sub c*, *iuncto* artikel 2, *sub e*, van de Kwalificatierichtlijn, wordt opgemerkt dat deze bepalingen werden omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 15, *sub c*, *iuncto* artikel 2, *sub e*, van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen op geen enkele manier kan worden afgeleid dat zij, haar ex-partner of haar zoon bij de door haar aangehaalde incidenten werden gevisieerd omwille van een van de criteria van het Verdrag van Genève, noch dat zij omwille van een van deze redenen niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Venezolaanse overheden, omdat (B) de door haar aangehaalde ontvoering, de overvallen en de inbraken niet als voldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, omdat (C) de door haar neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan deze vaststellingen, en omdat (D) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij samen met haar zoon haar land van herkomst verlaten heeft omwille van een reeks incidenten die zich in 2017 zouden hebben voorgedaan en waardoor zij zich niet langer veilig voelde. Verzoekster stelt dat zij in 2017 drie keer het slachtoffer werd van een inbraak in haar wagon. Verzoekster haalt verder aan dat de vader van haar zoon, met wie zij een tuinbouwbedrijf heeft in Venezuela, in juni 2017 het slachtoffer werd van een ontvoering door criminelen die uit waren op zijn geld. De criminelen zouden hem ontvoerd hebben toen hij op een ochtend met zijn bestelwagen op weg was naar zijn werk, hem vervolgens ergens achtergelaten hebben en met zijn bestelwagen ervandoor zijn gegaan. Verzoekster verklaart dat de vader van haar zoon zich tot haar wendde voor hulp en dat zij op gegeven moment werden gebeld door de GAES, een politiedienst die optreedt tegen ontvoering en afpersing, met de melding dat de bestelwagen terecht was. Ze zouden de bestelwagen echter enkel tegen betaling van een geldsom hebben kunnen terugkrijgen, wat ze weigerden. Uiteindelijk zouden zij de bestelwagen mee naar huis hebben kunnen nemen zonder ervoor te moeten betalen. De gebeurtenis die volgens verzoekster de doorslag heeft gegeven voor haar vertrek uit Venezuela is een overval waarvan haar zoon en diens grootvader op 3 december 2017 het slachtoffer zouden zijn geweest toen zij inkopen gingen doen.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot bovenstaande vluchtmotieven op goede gronden oordeelt dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. Volgende pertinente motieven schragen dit oordeel op voldoende wijze:

“Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de overvallen en diefstallen waarvan uzelf, uw ex-partner en uw zoon het slachtoffer waren, dient immers te worden opgemerkt dat er uit uw verklaringen op geen enkele manier kan worden afgeleid dat jullie bij deze incidenten werden gevisieerd omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geïnformeerd naar de motieven van de belagers van u, uw zoon en diens vader stelde u immers dat uw zoon louter een toevallig slachtoffer was van zijn overvaller (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder CGVS), p. 9 en 10). U voegde hieraan toe dat hij gewoon de pech had dat hij daar op dat moment was. Gevraagd naar de incidenten waarbij u zelf het slachtoffer was van dieven stelde u eveneens dat deze gebeurtenissen niet naar u of uw familie waren gericht (zie CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat jullie bij deze gebeurtenissen werden gevisieerd omwille van jullie nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging of jullie toebehoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van een van deze redenen niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Venezolaanse overheden. U verklaarde hierover dat er, naast het feit dat een procedure om een klacht neer te leggen bij de autoriteiten lang duurt en er met de klachten niets gedaan wordt, geen redenen waren waarom u geen klacht ging neerleggen (zie CGVS, p. 10). Bijgevolg kan er basis van deze feiten niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar vluchtmotieven, en het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoekster betoogt dat zij tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet behoort en er in dit verband op wijst dat zij een alleenstaande moeder is die niet kan rekenen op haar overheden voor bescherming tegen criminele bendes, merkt de Raad op dat een groep in de zin van deze bepaling (onder meer) geacht wordt een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven of als de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van *'welstellende alleenstaande moeders in Venezuela'* beantwoordt niet aan deze definitie. Bovendien dient er overeenkomstig artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Verdrag van Genève, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Uit haar verklaringen blijkt niet, noch toont verzoekster aan, dat zij omwille van het feit dat zij een alleenstaande moeder is zou zijn gevisieerd door criminele bendes, dan wel om deze reden niet zou kunnen rekenen op bescherming door de autoriteiten. Het gegeven dat verzoekster een alleenstaande moeder is, die bovendien welstellend is, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat zij geen feiten heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij in haar land van herkomst wordt gevisieerd omwille van haar nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging of haar behoren tot een bepaalde sociale groep.

Waar verzoekster erop wijst dat zij geen klacht heeft ingediend omdat er met klachten niets wordt gedaan, gaat zij voorbij aan het pertinente gegeven dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat haar bescherming tegen de aangehaalde criminele feiten zou zijn geweigerd omwille van een van de redenen vermeld in het Verdrag van Genève.

Waar verzoekster de commissaris-generaal nog verwijt geen rekening te hebben gehouden met wat de autoriteiten zullen doen als zij naar haar land van herkomst terugkeert, wijst de Raad er in navolging van verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat uit de bij deze nota gevoegde informatie (COI Focus *"Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens"* van 10 januari 2019) niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden betwist dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Er kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt om blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster een dergelijk profiel heeft. Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat zij de Chavistische regering de rug heeft toegekeerd, maakt zij niet aannemelijk dat zij hierdoor problemen ondervonden heeft of zal ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster nooit lid was van een (oppositie)partij en nooit deelgenomen heeft aan manifestaties of op een andere manier openlijk uiting heeft gegeven aan het feit dat zij tegen de huidige regeringspartij gekant is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat verzoekster in 2017 een nieuw paspoort heeft aangevraagd en verkregen, waarmee zij in december 2018 Venezuela op legale wijze heeft kunnen verlaten (*ibid.*, p. 7-8). Voor zover verzoekster ter terechtzitting bij monde van haar raadsman de betrouwbaarheid van deze informatie tracht onderuit

te halen, wijst de Raad erop dat zij nalaat informatie bij te brengen die aantoonst dat de informatie uit de COI Focus "Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019 onjuist is. Verzoeksters raadsman betoogt ter terechtzitting nog dat deze COI Focus in het Frans is opgesteld en suggereert dat er geen rekening mee kan worden gehouden, doch zij laat na enige bepaling aan te duiden – en de Raad is geen bepaling gekend – waaruit blijkt dat processtukken in het Frans uit de debatten moeten worden geweerd.

Waar verzoekster er nog op wijst dat zij een omstandig relaas heeft gegeven van de door haar aangehaalde gebeurtenissen en dat zij derhalve voldaan heeft aan de op haar rustende bewijslast, herhaalt de Raad dat verzoekster doorheen haar verklaringen, die op zich niet in twijfel worden getrokken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"De door u neergelegde documenten -de paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon, uw rijbewijs, vliegtuigtickets, documenten in verband met de verlenging van uw paspoorten, een uittreksel van het strafregister, de gelegaliseerde geboorteaktes van u en uw zoon, uw diploma, een opleidingsdocument van uw zoon en een volmacht van de vader van uw zoon- kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten houden immers enkel verband met uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Voor het overige bevatten ze geen informatie over de door u opgesomde incidenten die tot uw vertrek uit Venezuela hebben geleid."

Verzoekster laat deze overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid in haar verzoekschrift, en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de door verzoekster aangehaalde feiten – de drie inbraken in verzoeksters wagen, de ontvoering van haar ex-partner door criminelen die uit waren op zijn geld en de beroving van haar zoon en zijn grootvader – onvoldoende ernstig zijn om als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van voormelde bepaling te worden beschouwd. Verzoekster brengt geen elementen of argumenten aan waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoekster zich beroept op haar voorgehouden vrees voor de Venezolaanse regering, die zij de rug zou hebben toegekeerd, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela zal worden geviséerd door de Venezolaanse autoriteiten.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband verwijst naar de informatie gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie die verwerende partij voegt bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit is gegaan zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid

doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster of haar zoon medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij of haar zoon medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de *‘carnet de la patria’*), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld

worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij of haar zoon, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. Verzoekster is landbouwingenieur van opleiding en is in Venezuela samen met haar ex-partner eigenaar van een bedrijf dat nog steeds actief is (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Zij verklaarde verder uitdrukkelijk dat zij in Venezuela zelf geen honger had en niet kampte met een tekort aan voedsel of medicijnen (*ibid.*, p. 11).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de ter terechtzitting door verwerende partij neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de "*megabandas*", die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te

zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN